

Dr Roger Green, Reformacja do dziś, wykład 6, teologia Kalwina

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green na kursie historii Kościoła, Reformacja do czasów współczesnych. To jest sesja 6 na temat teologii Kalwina.

Więc będziemy podróżować dalej. Pomódlmy się, a potem zaczniemy.

Nasz łaskawy Panie, zatrzymujemy się ponownie, na początku kolejnego tygodnia, i jesteśmy za to wdzięczni, i jesteśmy wdzięczni z wyprzedzeniem za bycie dobrymi nauczycielami dla siebie nawzajem, za uczenie się od siebie nawzajem i próbowanie zrozumienia tego materiału i niejako stosowanie go do naszych własnych serc i życia i przepracowywanie go w ten sposób. Składamy podziękowania ludziom, którzy są wierni Tobie, wierni Pismu Świętemu, wierni Twojemu kościołowi, dla ciała Chrystusa tutaj na ziemi; jesteśmy za nich wdzięczni.

Ludzie tacy jak Jan Kalwin to ci, o których teraz mówimy. I dlatego modlimy się, abyście byli z nami nie tylko w tych dyskusjach na tych zajęciach, ale na wszystkich naszych zajęciach dzisiaj i przez cały tydzień oraz we wszystkich wydarzeniach, które mają miejsce w Gordon, i aby ciało Chrystusa zostało przez to wzmocnione, ale także abyśmy zostali wzmocnieni jako jednostki dla naszej nauki, dla naszej społeczności z innymi, dla naszego życia wspólnotowego, abyście pomogli nam i wspierali nas w takim wzroście, takiej dojrzałości. Więc z wdzięcznością w sercach na początku tego tygodnia, składamy wam podziękowania i modlimy się o te rzeczy w imię Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Okej, cóż, mam nadzieję, że mieliście dobry tydzień i jesteśmy po prostu tam, gdzie powinniśmy być. To jest wykład drugi, Teologia Jana Kalwina.

Więc zajęliśmy się życiem Kalwina, a potem jego pracą. Rozmawialiśmy o tym, co było ważne w jego pracy, a potem rozmawialiśmy o jego teologii. Więc, po prostu jako przypomnienie, ponieważ nie byliśmy razem przez kilka dni, ale tylko jako przypomnienie, daliśmy to dość długie wprowadzenie do jego teologii, a szczególnie ważne jest, aby zwrócić uwagę na instytuty i dlaczego instytuty, jak nabrały kształtu i formy, ale także co go ukształtowało i co, gdy kształtował instytuty i tak dalej.

Więc trochę o tym rozmawialiśmy. Próbuje się zająć się kwestiami teologicznymi, co do których nie zgadzał się z Kościołem Rzymskokatolickim. Pamiętaj, Kościół Rzymskokatolicki nie wyrzucił go tak, jak zrobił to z Lutrem.

Z własnej woli opuścił Kościół Rzymskokatolicki i przyłączył się do ruchu reformatorskiego itd. Ale były pewne kwestie, pewne rzeczy, z którymi miał problem, a jedną z nich była ich doktryna ludzkości. Rozmawialiśmy o tym.

Drugą byłaby doktryna Boga, ich zrozumienie Boga. Rozmawialiśmy o tym. Trzecią byłoby zrozumienie kościoła.

Jeśli mógłbyś mi przypomnieć, w rozumieniu kościoła, myślę, że ostatnią rzeczą, jaką zrobiliśmy, było mówienie o posłudze kościoła. Rozmawialiśmy o powołaniu, prawda? I rozmawialiśmy o kapłaństwie wszystkich wierzących. Rozróżniliśmy te dwie rzeczy.

Czy to prawda? Wszyscy to rozumieją? A potem rozmawialiśmy o tym, jak darzył pastora, tego, który był pastorem z powołania. Miał tę rolę w wielkim poważaniu i tak dalej. Zasadniczo były dwa urzędy: urząd pastora-nauczyciela i urząd diakona.

Czy wspomnieliśmy o tym? Wspomnieliśmy o tym. I na tym skończyliśmy. Na tym skończyliśmy.

Tak dobrze. To prowadzi nas do, nadal jesteśmy pod numerem cztery, doktryną kościoła, a to prowadzi nas do sakramentów. Więc jesteśmy pod kościołem, a on musi zająć się naturą sakramentów, kiedy mówi o kościele.

To zakończy temat, a potem przejdziemy do predestynacji i dwóch królestw. Okej, porozmawiajmy o sakramentach. Po pierwsze, Kalwin zaprzeczył siedmiu sakramentom Kościoła rzymskokatolickiego.

Zobaczmy, gdy dojdziemy do Soboru Trydenckiego w następnym wykładzie, że kościół do tej pory ustalił już siedem sakramentów. A Kalwin zaprzeczał, że było siedem sakramentów. Kalwin powiedział, że są dwa sakramenty.

Jest sakrament chrztu i jest sakrament Wieczerzy Pańskiej. To są dwa sakramenty. Dlaczego więc powiedział, że są tylko dwa sakramenty? Na podstawie czego? Na podstawie Biblii.

Opierając się na Piśmie Świętym, nie znalazł uzasadnienia dla pozostałych pięciu sakramentów w Biblii. Znalazł uzasadnienie tylko dla tych dwóch. Więc od razu zaczyna, w pewnym sensie, spierać się z kościołem w kwestii liczby sakramentów.

Teraz powinniśmy również zauważyć, jeśli chodzi o sakramenty, była jedna osoba, z którą się nie zgadzał, jeśli chodzi o sakramenty w tradycji reformowanej, tradycji protestanckiej, a mianowicie Zwingli. Zamierza zająć stanowisko pośrednie w kwestii sakramentów. Zasadniczo zamierza zająć stanowisko pośrednie między

rzymskokatolicką koncepcją sakramentów, a zwłaszcza Wieczerzy Pańskiej, a koncepcją sakramentów Zwingliego, a zwłaszcza Wieczerzy Pańskiej.

Zwingli był protestantem, więc wierzył w chrzest i Wieczerzę Pańską. Ale po stronie rzymskokatolickiej, po stronie Zwingliego, Zwingli uważał sakramenty za symboliczne. To są symbole.

Chrzczimy jako symbol. Udzielamy Wieczerzy Pańskiej jako symbolu. Ale były symboliczne. W pewnym sensie były tylko symboliczne.

Kalwin w to nie wierzył. Kalwin wierzył, że w chrzcie i Wieczerzy Pańskiej dzieje się coś więcej niż tylko to, że chrzest i Wieczerza Pańska coś symbolizują. Tutaj dzieje się coś o wiele więcej.

Więc on spiera się z Zwinglim. Oczywiście, jeśli chodzi o Kościół Rzymskokatolicki, jeśli chodzi o Wieczerzę Pańską, spierał się z Kościołem Rzymskokatolickim, ponieważ w Wieczerzy Pańskiej, podczas gdy Zwingli uważał, że jest ona tylko symboliczna, Kościół Rzymskokatolicki nauczał, że Eucharystia była w rzeczywistości ciałem i krwią Chrystusa. Dosłownie było to ciało i krew Chrystusa.

Kiedy zostało ogłoszone błogosławionym, w pewnym sensie, przez księdza, stało się ciałem i krwią Chrystusa. Kalwin nie mógł uwierzyć w to w odniesieniu do Eucharystii. Więc to się nazywa transsubstancjacją.

Mówiliśmy o tym wcześniej, ale transsubstancjacja to moment, w którym substancja faktycznie zmienia się w ciało i krew Chrystusa. Kościół rzymskokatolicki nauczał, że przypadłości pozostają takie same. A przypadłości są zewnętrzne: pachnie jak chleb, smakuje jak chleb, wygląda jak chleb, pachnie jak wino, smakuje jak wino, wygląda jak wino.

To są wypadki. To jest zewnętrzny wygląd chleba i wina w teologii rzymskokatolickiej. To jest zewnętrzny wygląd chleba i wina.

Ale jego istota się zmieniła, a jego istotą stało się ciało i krew Chrystusa. Więc Kalwin zajmuje w pewnym sensie środek, ponieważ jeśli chodzi o niego, jest jeszcze inne słowo, o którym prawdopodobnie mówiliśmy lub o którym wspomnieliśmy wcześniej, a mianowicie scholastyka. Jeśli chodzi o niego, ta rzymskokatolicka koncepcja transsubstancjacji wywodzi się ze scholastycznej tradycji filozoficznej.

Nie uważał transsubstancjacji za coś biblijnego. Uważa więc, że jest to kolejny przykład czysto filozoficznego rozumowania pewnej biblijnej doktryny. Kalwin uważa więc chrzest i komunię, ale zajmuje stanowisko pośrednie, z pewnością, między Zwinglim a rzymskimi katolikami.

Teraz pozwólcie mi wymienić każdego z nich , jeśli mogę. Jeśli chodzi o chrzest, dla Kalwina chrzest jest inicjacją do nowej wspólnoty. Jesteś przyjmowany do nowej wspólnoty.

Jesteście przyjęci do ciała Chrystusa tutaj na ziemi. Chrzest nie jest tylko prywatnym doświadczeniem dla Kalwina. Jest doświadczeniem dla społeczności, ponieważ to społeczność cię otacza i przymierza, aby wychować cię na podobieństwo Chrystusa i tak dalej.

Więc chrzest był bardzo ważny dla Kalwina i był tym obrzędem inicjacyjnym. Teraz, jeśli chodzi o Wieczerzę Pańską, zajmuje on trochę pośrednie miejsce między Zwinglim a Lutrem, jeśli chodzi o Wieczerzę Pańską. Ponownie, dla Wieczerzy Pańskiej, dla Zwingliego, to tylko upamiętnienie.

To tylko symboliczne, nie dla Kalwina. Dla Kalwina dzieje się tu coś bardzo ważnego.

Chrystus jest obecny na Wieczerzy Pańskiej dla Kalwina. Dobrze. A teraz, czym to się różni od Lutra? Luter nauczał, że na Wieczerzy Pańskiej, a niektórzy z was mogą nie znać wszystkich swoich tradycji.

Niektórzy z was mogą mieć korzenie luterzańskie. Być może tak jest. A jeśli macie korzenie luterzańskie, to wiecie o tym, albo powinniście wiedzieć.

Ale Luter nauczał, że kiedy przyjmujesz Wieczerzę Pańską, Chrystus zstępuje z nieba i pozostaje z tobą w tym działaniu przyjmowania Wieczerzy Pańskiej. Więc jest obecny. Jest w pełni obecny.

Dla Lutra jest prawdziwa obecność Chrystusa w Wieczerzy Pańskiej. Okej. Kalwin przychodzi i mówi, no cóż, nie zgadzam się z Zwinglim.

To nie jest tylko pomnik. To nie jest tylko wspomnienie. Coś naprawdę się dzieje.

Ale z drugiej strony, nie zgodzę się z Lutrem w tej kwestii. Powodem, dla którego nie zgodzę się z Lutrem, jest to, że Chrystus nadal, jeśli chodzi o Kalwina, zasiada po prawicy Boga Ojca. Tak więc nie można mieć Chrystusa po prawicy Boga Ojca i mieć Go za każdym razem, gdy celebrowana jest Eucharystia lub Wieczerza Pańska.

Więc tak nie jest, powiedział Kalwin. Więc jeśli chodzi o Wieczerzę Pańską, oto w co wierzył Kalwin. Kalwin wierzył, że Wieczerza Pańska zabiera cię do obecności Chrystusa.

Teraz, nie możesz tego rozumować. Nie chcesz być scholastykiem i mówić, powiem ci dokładnie, jak to się dzieje. Ale dla Kalwina, kiedy bierzesz Wieczerzę Pańską, jesteś w jakiś sposób w obecności Chrystusa, ponieważ zostałeś zabrany do tej obecności.

Więc zajął trochę pośredniego stanowiska wśród reformatorów. Zajął trochę pośredniego stanowiska między Zwinglim; to tylko pomnik, a Luter i Chrystus zstąpili. Kalwin powiedział, nie, stanę pośrodku.

Powiem, że przyjęliście Chrystusa, ale nie możemy tego zdefiniować. Ale wierzycie w to wiarą. Więc te dwa sakramenty były naprawdę ważne dla Kalwina, bez wątplenia.

I tak więc nie zgadza się z Kościołem Rzymskokatolickim pod względem liczby, nie zgadza się z Kościołem Rzymskokatolickim pod względem całej sprawy transsubstancjacji i w pewnym sensie zmienia kształt tego, czym jest chrzest i czym jest Wieczerza Pańska. Okej, więc takie jest jego rozumienie Kościoła, wszystkich tych kwestii dotyczących Kościoła, życia Kościoła. Czy są jakieś pytania na ten temat, na temat jego myślenia o Kościele i życiu Kościoła, urządach Kościoła, sakramentach Kościoła lub tego typu rzeczach? Jakież pytania? Tak.

Tak. Dla Kalwina chrzest jest inicjacją do nowej społeczności. Zostajesz zabrany do nowej społeczności.

I to jest ciało Chrystusa tutaj na ziemi. Ale to nie jest prywatne doświadczenie dla tego dziecka, ponieważ wierzyło ono w chrzest niemowląt, tak jak Luter. To nie jest prywatne doświadczenie, ale jest to doświadczenie dla społeczności.

Więc cała społeczność składa świadectwo i obiecuje wychować to dziecko w wierze i tak dalej. Ale to jest swego rodzaju inicjacja. Czy to pomaga pod względem... Tak.

Więc jeśli pochodzisz z presbiteriańskiego środowiska, jeśli pochodzisz z kalwińskiego środowiska, być może zostałeś ochrzczony jako niemowlę. Może pod koniec kursu dowiemy się, skąd pochodzicie pod względem waszego środowiska, czy byliście ochrzczeni itd. Czy macie jakieś inne pytania dotyczące kościoła? Okej.

Cóż, gdzieś w życiu trzeba porozmawiać o predestynacji. To z Janem Kalwinem, więc zrobimy to tutaj. Więc predestynacja, jak będziemy rozmawiać o doktrynie predestynacji dla Kalwina? Jest wiele rzeczy, które musimy o tym powiedzieć, zanim przejdziemy do doktryny dwóch królestw.

Okej. Więc zanim to zrobimy, podzielę klasę na pół. Po prostu usiądź tam, gdzie jesteś.

I muszę tu wydać osąd. Nie wiem. Myślę, że wydam ten osąd, ponieważ po tej stronie są dwie wspaniałe kobiety.

Więc podzielmy klasę na pół. A potem chcę to wyjaśnić. A potem przejdę do wyjaśnienia jego doktryny predestynacji.

Ta klasa jest podzielona na pół. Okej. Po tej stronie, wy, ludzie, zostaliście przeznaczeni przez Boga od czasu przed stworzeniem, aby zostać zbawieni i odkupieni.

Wy, ludzie, z drugiej strony, zostaliście przeznaczeni przez Boga przed stworzeniem, by być potępionymi, ponieważ Kalwin wierzył w podwójne wybranie, jak zobaczymy. Więc jakie powinno być wasze nastawienie do tych ludzi, którzy są zbawieni i w kościele? Jakie powinno być wasze nastawienie? Wasze nastawienie powinno być, cieszę się, że łaska Boża zadziałała w ich życiu w tak piękny sposób. Powinniście się tutaj radować.

Czy teraz się radujecie? Nie, raczej nie będziecie się radować w tym tłumie. A także fakt, że raczej nie będziecie się radować, pokazuje, że Bóg miał rację, potępiając was cały czas. Więc miał rację w swoim wyborze, ponieważ jesteście takimi zrzędami.

A teraz, jaka powinna być twoja postawa wobec tej grupy? Jaka powinna być twoja postawa? Tam, gdyby nie łaska Boża, byłbym ja. Gdyby nie łaska Boża, byłbym tutaj. Ale dzięki łasce Bożej, zostaliście wybrani. A twoja postawa jest również taka, że patrząc na tych ludzi, którzy zostali wybrani na potępienie, zdajesz sobie sprawę, że każdy powinien zostać wysłany do piekła.

Fakt, że Bóg odkupił niektórych ludzi, jest cudem. Więc teraz zbierzmy was wszystkich razem i nie dzielimy tutaj klasy. Ale to podwójne wybory.

Więc jak zamierzamy się do tego zabrać? Zajmę się tym, po pierwsze, czyniąc trzy uwagi wstępne, które są ważne, aby wziąć je pod uwagę. A potem spróbujemy dotrzeć do pewnych absolutnych cech jego doktryny predestynacji. Więc, trzy uwagi wstępne.

Po pierwsze, to nie jest najważniejsza doktryna Kalwina. Nie powinieneś oceniać Jana Kalwina na podstawie jego doktryny predestynacji, ponieważ prawdopodobnie się z nią nie zgadzasz. Może niektórzy z was się zgadzają.

Nie wiem. Ale prawdopodobnie się z tym nie zgodzisz. Ale nie powinieneś oceniać Kalwina według tej doktryny.

Ta doktryna jest naprawdę głęboko zakopana w Instytucie. Przeczytasz setki stron, zanim dotrzesz do jego doktryny wyboru. Więc musisz o tym pamiętać.

To ważne. Nie oceniaj Kalwina tylko na podstawie tej doktryny. Istnieją inne wspaniałe doktryny i tak dalej.

Więc to jest pierwsza rzecz. Okej. Drugą rzeczą, na którą powinieneś zwrócić uwagę, jest to, że to nazywa się podwójnym wyborem, ponieważ św. Augustyn wierzył w predestynację.

Marcin Luter wierzył w predestynację. Jednak wierzyli w predestynację, wybór tych, którzy mieli być zbawieni. Więc to było w pewnym sensie pojedyncze predestynowanie.

Lewica została pozostawiona sama sobie w pewnym sensie. Nie miała tak jasnego pojęcia o podwójnych wyborach, jakie miał Kalwin. Więc Kalwin się pojawił i uwierzył w Augustyna.

Wierzy w Lutra. Ale powiedział, że musimy to wyostrzyć. Musimy to zdefiniować jaśniej, bardziej biblijnie.

Więc wierzy w podwójne wybory, nie tylko w wybór Augustyna lub Lutra. Więc musimy to odnotować. Okej.

I trzecią rzeczą, na którą musimy zwrócić uwagę, jest to, że w tej doktrynie Kalwin naprawdę wierzy, że chroni honor Boga i wolność Boga. On broni, jeśli chcesz użyć tego słowa, broni honoru Boga i broni wolności Boga, kiedy mówi o predestynacji. Okej.

Powiedziawszy te trzy uwagi, powiedzmy sobie kilka rzeczy o predestynacji. Przede wszystkim Kalwin jest doskonałym przykładem kogoś, kto został wybrany przed początkiem świata. Ma doskonały przykład.

A kto jest tym doskonałym przykładem? Jezus Chrystus. Chrystus jest doskonałym przykładem wyboru. Mamy więc kogoś przed naszymi oczami.

Powiedział, że Chrystus jest zwierciadłem wyboru. Więc jeśli chcesz wierzyć w predestynację, nie musisz szukać daleko. Po prostu patrzysz na Chrystusa, ponieważ jest zwierciadłem wyboru.

I tak to się wszystko zaczęło. Więc, kolejna rzecz, na którą chcemy zwrócić uwagę w tej doktrynie, to jak wybranie odnosi się do wiary. To staje się bardzo ważne dla Jana Kalwina. Jak wybranie odnosi się do wiary? Cóż, po pierwsze, osoba zostaje wybrana, a następnie Bóg daje jej dar wiary, aby przyjęła to wybranie.

Więc jak wybory mają się do wiary? Wybory są pierwsze, a wiara następuje jako dar od Boga. Więc dla Kalwina nie jest tak, że każdy miał wiarę, że może wierzyć w Boga i to, co Bóg czyni. Nie.

Jedyną osobą, która ma wiarę, jest osoba wybrana i może przyjąć wybór, który Bóg jej przyznał. Tak więc wybór jest darem, a wiara jest również darem. Tak więc te dwie rzeczy są bardzo podobne, w pewien sposób idą ze sobą w parze dla Kalwina.

Okej, kolejną rzeczą, na którą powinniśmy zwrócić uwagę, jest sama doktryna. Jaki jest związek między wyborem a dobrymi uczynkami? Cóż, dla Kalwina wybór nie ma nic wspólnego z dobrymi uczynkami. Każdy, kto został wybrany, a nie będę już wskazywał na tę stronę klasy, ponieważ łączymy was wszystkich jako dobrych świętych Boga, ale każdy, kto został wybrany, nie został wybrany przez swoje dobre uczynki.

Bóg wybiera ich według swojej suwerennej woli. Nie wybiera ich, ponieważ wykonują dobrą pracę, ponieważ są miłymi ludźmi lub czymś w tym stylu. Teraz, gdy zostaną wybrani, niech Bóg was błogosławi, a dobre uczynki będą następować po tym wyborze.

Będą chcieli czynić dobre uczynki, ponieważ są dziećmi Boga, ale nie czynią dobrych uczynków, aby znaleźć Boga. Teraz, to jest miejsce, w którym Kalwin naprawdę mocno zaatakował cały system pokuty w Kościele Rzymskokatolickim, ponieważ uważał, że cały ten system pokuty był dobrym rodzajem rzeczy, w której ludzie czynili dobre uczynki, aby znaleźć Boga lub pozostać w dobrych łaskach Boga lub coś w tym stylu. Kalwin tego nie lubi.

Nie sądzi, że jest z tego zadowolony. Więc wybory i dobre uczynki idą w parze, ale idą w parze jako wynik. Dobre uczynki następują po twoich wyborach.

Inna rzecz dla Kalwina w kwestii doktryny, a mianowicie, czy możesz być pewien, że jesteś dzieckiem Boga? Czy możesz być pewien, że jesteś jednym z wybranych? On to ujął w swoim języku. A odpowiedź na to brzmi: tak, możesz. Możesz być pewien, a następnie odpowiedź była przez świadectwo Ducha Świętego.

Każdy wierzący może mieć pewność dzięki świadectwu Ducha Świętego. Tak więc doktryna wyboru, w pewnym sensie dla Kalwina, miała dać ludziom doktrynę pewności, lub nie doktrynę pewności, ale dać ludziom poczucie pewności, że są rzeczywiście dziećmi Boga. To jest część powodu doktryny.

Wróćmy teraz do tego, co powiedzieliśmy wcześniej. Jaki był jeden z okrzyków bojowych Reformacji? Usprawiedliwienie przez wiarę. Ale jaki był drugi? To było zapewnienie.

Reformatorzy byli przekonani, że ci średniowieczni katolicy rzymscy, których byli częścią, byli przekonani, że ci ludzie nie mieli pewności, że są dziećmi Boga. Kalwin chce dać ludziom pewność. Chce, żeby wiedzieli, że są wybranymi przez Boga.

Więc to świadectwo Ducha Świętego staje się bardzo, bardzo ważne. Okej, już to powiedzieliśmy, ale ci ludzie, którzy są potępieni w całej tej doktrynie, ludzie, którzy są potępieni, dlaczego są potępieni? Są potępieni z powodu swoich grzechów. Są potępieni, ponieważ buntują się przeciwko Bogu.

Ponieważ cała ludzkość jest w buncie przeciwko Bogu, więc faktem jest, że cała ludzkość powinna być potępiona przez Boga. Fakt, że wybierze kogokolwiek do zbawienia jest fantastyczny.

To na jego chwałę, że to robi. Ale Kalwin, w całej tej doktrynie wybrania, wplata całą historię o grzechu i naszym buncie przeciwko Bogu i naszym zasługiwaniu na karę Bożą i tak dalej. Wszyscy na to zasługujemy, ale z Bożej łaski niektórzy ludzie są wybrani do zbawienia, więc go nie mają.

Okej, to kolejna rzecz, na którą powinniśmy zwrócić uwagę. Całe to przeznaczenie jest na chwałę Boga. Teraz pamiętajcie, że powiedzieliśmy wcześniej, że był pod wpływem nominalistów, ale pamiętamy nominalizm i filozofię, i jest pod wpływem nominalistów w jakiś sposób.

Ale w doktrynie wyboru zrywa z nominalizmem. Gdzie jest to jedyne miejsce, w którym nie zgadza się z nominalistami? Czy pamiętasz rodzaj teologicznych nominalistów i miejsce, w którym z nimi zrywa? I to będzie tutaj. To się tutaj ukaże w doktrynie wyboru.

Dobrze, powtórzę, jedynym miejscem, w którym zrywa z nimi współpracę, są nominaliści nauczani, że wola Boga jest wolą Boga bez względu na wszystko. Wola Boga jest wolą Boga i jest słuszna bez względu na to, co o niej myślisz. To wola Boga.

I zobacz, Kalwin się z tym nie zgadzał. Nie widzi tego w Biblii. Mówi, że wola Boga jest słuszna, ale wiemy, że jest słuszna, ponieważ objawia się w sprawiedliwości.

Wychodzi w miłosierdziu. Wychodzi w miłości. Więc wola Boża jest demonstrowana w ten sposób dla Kalwina.

Więc nie powie, jak powiedział nominalista, że wola Boga jest wolą Boga. Jest słuszna, bez względu na wszystko. Musisz w to po prostu uwierzyć, i nie, on tego nie powie.

On powie, że predestynacja i wybranie są słuszne, ponieważ demonstrują sprawiedliwość Boga. Demonstrują miłość Boga. Demonstrują miłosierdzie Boga w pewnym sensie.

Więc tutaj zrywa z nominalistami. Próbuje być bardziej biblijny w tej kwestii. Więc dla Kalwina Bóg nie jest arbitralny.

Zobacz , nominaliści mieli arbitralnego Boga. Bóg robi, co mu się podoba, kropka. Nie zadawaj żadnych pytań.

Rodzaj arbitralnego Boga. Dla Kalwina Bóg nie jest arbitralny. To nie jest coś arbitralnego, co robi.

Powinniśmy starać się zrozumieć jak najwięcej o woli Boga w kwestii wyboru i predestynacji, a nie rozumiemy wszystkiego. Ale z drugiej strony nie poddajemy się arbitralności w kwestii działania Boga. Nie, dzieje się tu coś, co powinniśmy starać się zrozumieć, ale nie możemy zrozumieć wszystkiego.

Nie ma co do tego wątpliwości. Nie można zrozumieć całej woli Boga, jeśli chodzi o wybory. Jeśli próbujesz to wszystko zrozumieć, Kalwin nazwał to beczynną spekulacją.

Dojdiesz do punktu jałowych spekulacji, nie będziesz w stanie zrozumieć wszystkiego. Teraz, tylko kilka rzeczy więcej. Teraz, jaki jest związek między wyborem a wiedzą uprzednią? Ponieważ Bóg wszystko przewiduje, prawda? Jaki jest związek między wyborem a wiedzą uprzednią? Cóż, Kalwin uważał, że ważne jest, aby o tym mówić.

Dla Kalwina, wybór jest na pierwszym miejscu. Wybór jest na pierwszym miejscu. Wybiera tych, którzy mają być zbawieni.

Wybiera tych, którzy mają być zgubieni. I ponieważ to uczynił, przewidział, kto zostanie zbawiony, a kto zgubiony. Widzisz, niektórzy ludzie próbują radzić sobie z tą doktryną, jakby Bóg przewidział, kto zostanie zbawiony, a kto zgubiony, ponieważ widzi wszystko w teraźniejszości przez ich wiarę, a zatem wybiera.

Więc niektórzy mówią, że wiedza wstępna jest pierwsza, a ponieważ on wie, wybiera. Kalwin powiedział, nie, to jest na odwrót. Prawidłowy sposób zrozumienia tego jest taki, że wybranie jest pierwsze, a ponieważ on został wybrany teraz, on wie, ponieważ dokonał już wyboru przed stworzeniem świata.

A teraz jeszcze jedna rzecz na koniec. Powinieneś wiedzieć, że nie wszyscy byli zadowoleni z doktryny Kalwina o wyborze. Byli nawet ludzie, którzy wierzyli w inne rzeczy, których nauczał Kalwin, ale nie byli szczególnie zadowoleni z doktryny o wyborze.

Pytanie brzmi, dlaczego nie byli zadowoleni? Jakie mieli problemy z doktryną wyboru? Dobrze, było ich trzy. Więc były trzy główne rodzaje argumentów przeciwko tej doktrynie, nawet w czasach Kalwina. Dobrze, pierwszy z nich jest reprezentowany przez jednego z naśladowców Kalwina, Theodore'a Bezę.

Pozwólcie mi przejść do kamery dokumentalnej. Pierwsza była taka, że to było drugie pokolenie Bezy po Kalwinie, więc swego rodzaju reformator trzeciego pokolenia. To jest doktryna Bezy o wyborze.

Zwróć uwagę na dół. Mówi, że diagram Theodore'a Bezy przedstawia logiczną sekwencję ludzkiego odkupienia, pokazując boskie dekrety wyboru, oczywiście wszystko po łacinie. A oto i on.

Teraz, patrząc na to, czy to wygląda jak proste pasterskie, biblijne rozumienie wyboru, które zrozumiałby człowiek w ławce? Nie sądzę. Nie sądzę. Myślę, że zajęłoby ci wieczność rozszyfrowanie tej rzeczy.

Ale tam właśnie poszła doktryna predestynacji Kalwina. Ironicznie, Kalwin starał się trzymać z dala od scholastyki, a scholastyka to taki średniowieczny świat próbujący zrozumieć wszystko, wiesz, ile aniołów tańczy na główce szpilki. Podczas gdy on starał się trzymać z dala od scholastyki, jego zwolennicy wyjaśniali doktrynę w bardzo, bardzo szczegółowy sposób.

I to nie pomaga człowiekowi w ławce. To nie jest duszpasterska rzecz, która ma pomóc osobie w ławce; wszystko jest napisane po łacinie i tak dalej. Więc to jest pierwsza rzecz.

Wygląda na to, że Kalwin chciał trzymać się z daleka od scholastyki, a jego ludzie, którzy próbowali bronić doktryny predestynacji, popadli w scholastykę. Tak więc próba wyjaśnienia tej doktryny przez Bayesa wydaje się być o wiele bardziej szczegółowa, niż pozwala nam na to Biblia, rozumiesz. To jest więc doskonały przykład tego.

To jest krytyka numer jeden. Okej, druga krytyka Kalwina w jego czasach dotycząca doktryny polegała na tym, że chociaż uważał, że doktryna zapewnia ludziom wiele pewności, w rzeczywistości powodowała coś przeciwnego. Wywoływała wiele niepokoju u ludzi, ponieważ ludzie zawsze mówili, że ludzie są wybierani, aby być zbawionymi. Ludzie są wybierani, aby być potępionymi.

Może jestem jednym z potępionych. Może nie jestem jednym z uratowanych. Ostatecznie wie to tylko Bóg.

Ale teraz to nie będzie zbyt pocieszające, jeśli tak czujesz. Okej, teraz mamy dobry historyczny przykład tego, a jest nim Marcin Luter. Kiedy Marcin Luter wierzył w doktrynę predestynacji, kiedy Marcin Luter zaczął myśleć o doktrynie predestynacji w odniesieniu do siebie, nie dało mu to żadnego zapewnienia.

Naprawdę myślał, że jest jednym z potępionych. Oto więc sam Luter, który nauczał doktryny, nie tak jak Kalwin, ponieważ nie nauczał o podwójnym wyborze, ale oto sam Luter, który nauczał doktryny, a mimo to czuje, że został wybrany, by być potępionym. Nie ma tu żadnej pewności dla Lutera.

Teraz Luter musiał znaleźć Boga innymi drogami, ale nie było tam dla niego pewności. Więc to jest druga rzecz, pewność. Kalwin wierzył, że pomoże to zapewnić ludzi, ale wielu ludziom przysporzyło to wiele zmartwień, wiesz.

Dobrze, i trzecia rzecz. Trzecia krytyka, która zaczęła się w czasach Kalwina, była jego rodzaju: jakie masz zrozumienie Boga, jeśli promujesz podwójne wybory? Czy to jest Bóg Biblii? Ludzie zaczęli zadawać to pytanie. Czy Bóg Biblii jest Bogiem, który by to zrobił, wybrał ludzi do zbawienia, wybrał ludzi na potępienie, nie pozwoliłby im na własną wolność w reagowaniu i tak dalej? Więc zaczęło to podważać naturę Boga, którą przedstawiał Kalwin.

Tak więc były trzy rodzaje odpowiedzi, które przysły do Kalwina i zobaczymy, jak te odpowiedzi rozwinęły się w następnym stuleciu, w XVI wieku, XVII wieku i XVIII wieku. Zobaczymy, jak się rozwinęły. Okej, więc to jest doktryna predestynacji.

Gdzieś, kiedy mówisz o Kalwinie, musisz mówić o wyborze. To naturalne miejsce, aby to zrobić, ponieważ w pewien sposób odpowiada on na rzymskokatolicką koncepcję, która nie nauczała o wyborze, rzymskokatolicką koncepcję robienia wszystkiego, co najlepsze, co jest w tobie, a Bóg cię odkupi i tak dalej. Więc, czy masz jakieś pytania na ten temat? Pozwól, że przestanę to robić i wrócę do laptopa, którego będę potrzebować.

Ale czy są jakieś pytania na ten temat, na temat tego, gdzie jesteśmy do tej pory? Mamy jeszcze jedną rzecz do zrobienia z Kalwinem. Okej, jedna ostatnia rzecz. To doktryna Kalwina o dwóch królestwach.

Okej, doktryna dwóch królestw. I co tu robimy? Okej, więc czym są te dwa królestwa? Jest królestwo Boże i jest porządek cywilny, w którym żyjemy. Więc masz królestwo Boże, o którym Jezus powiedział, wiesz, w Ewangelii Marka na początku swojej posługi, królestwo Boże jest blisko.

Pokutujcie i wierzcie w ewangelię. Więc macie królestwo Boże. A potem, z drugiej strony, macie rząd cywilny, pod którym żyjecie.

Teraz każdy chrześcijanin żyje w obu tych królestwach. Każdy chrześcijanin żyje w królestwie Boga z jednej strony, ale także w codziennym królestwie, królestwie ludzkości z drugiej strony. Więc są, jeśli chodzi o Kalwina, to są dwa odrębne królestwa.

Nie powinieneś mylić tych dwóch królestw, królestwa Boga i królestwa ludzkości. Bóg jest autorem obu królestw, ale nie powinieneś ich mylić. Dobrze, i była grupa ludzi, która je myliła.

Byli znani jako Anabaptyści. Anabaptyści połączyli te dwa królestwa, a królestwo Boga było tym, stało się dla Anabaptystów rządem cywilnym. A Kalwin mówi, że nie wolno mylić tych dwóch królestw.

Musimy porozmawiać o królestwie Boga. Musimy porozmawiać o królestwie ludzkości. Oba królestwa są ustanowione przez Boga, ale jeśli pomylisz te królestwa, będziesz miał kłopoty.

Więc Kalwin musi rozróżnić te dwa królestwa. Teraz, czego Kalwin nie chce, jeśli chodzi o królestwo ludzkości, kiedy żyjesz w tym codziennym świecie, żyjesz pod rządem cywilnym, a on żył pod rządem cywilnym, czego nie chce, to skrajne podporządkowanie rządowi cywilnemu. Z jednej strony, nie powinieneś być tak podporządkowany rządowi cywilnemu, że nie będziesz wytykał im niesprawiedliwości.

Ale z drugiej strony, nie chce anarchii. Nie chce też, żeby każdy robił swoje. Więc co on próbował zrobić? Próbuję zająć jakieś stanowisko pośrednie.

Okej, teraz, królestwo Boże, myślę, że to jest dość łatwe do zrozumienia. Królestwo Boże, życie w Chrystusie, ciało Chrystusa, kościół i twoje życie w kościele. Nie sądzę, żebyśmy musieli dużo mówić o Kalwinie w kontekście tego, co on tam próbuje przekazać.

Ale królestwo ludzkości, porozmawiajmy o tym. Zasadniczo, jeśli chodzi o niego, będziemy rozmawiać o rządzie cywilnym. Będziemy rozmawiać o życiu cywilnym.

Będziemy rozmawiać o życiu w tym świecie, w którym żyjemy. Jak powiedziałem, nie sądzę, żebyśmy musieli mówić zbyt wiele o życiu w królestwie Bożym. Niech Bóg błogosławi was w kościele i tak dalej.

Ale myślę, że bardzo ważne jest, aby mówić o życiu w świecie, w którym żyjemy, jeśli chodzi o Calvina. Okej, po pierwsze, jeśli chodzi o niego, rząd cywilny ma dwie podstawowe funkcje. Teraz pamiętaj, że żyje w innym dniu niż nasze dni, w innym świecie.

Jednakże rząd cywilny ma dwie podstawowe funkcje. Jest to funkcja obywatelska polegająca na utrzymywaniu porządku publicznego. To jest więc zadanie rządu cywilnego.

To się nie zmieniło. To prawda, wiesz, w kulturze zachodniej prezydent Stanów Zjednoczonych powinien utrzymywać porządek publiczny. I do tego powołany jest rząd cywilny.

Okej? Kto spalił Serveta na stosie? Czy to był Kalwin, czy też rząd cywilny? To był rząd cywilny. I z jakiego powodu to zrobili? Aby utrzymać porządek publiczny. Ponieważ herezja była dezintegracją porządku publicznego.

Więc to jest ważne, aby o tym pamiętać. Okej, więc to jest jedna rzecz. Okej, teraz druga funkcja rządu, jeśli chodzi o Kalwin, druga funkcja rządu była funkcją religijną.

Rząd ma również funkcję religijną. To jest jeden z powodów, dla których Kalwin został sprowadzony z powrotem do Genewy: aby pomóc rządowi uporządkować jego funkcję religijną. Ale w swojej funkcji religijnej rząd ma chronić kościół i upewnić się, że kościół nie zostanie naruszony przez bluźnierstwo lub świętokradztwo, świętokradztwo lub coś w tym stylu.

Ma utrzymywać kościół. To nawet zaszło tak daleko, jeśli chodzi o Kalwin, że ma ustanowić publiczną strukturę kościoła. Okej, a jak ustanowić publiczną strukturę kościoła? Robi się to poprzez zbieranie podatków, budowanie budynków i zatrudnianie duchownych.

Więc, i wiesz, wiele krajów w Europie, są kraje w Europie, które nadal pobierają podatki, aby wspierać kościoły publiczne, budować kościoły, zatrudniać duchownych i tak dalej. Więc ta funkcja publiczna jest bardzo ważna. Nie robimy tego w Ameryce, ponieważ mamy rozdział kościoła od państwa z wielu powodów.

Ale mamy rozdział kościoła od państwa, więc nie budujemy kościołów, nie zatrudniamy pastorów i nie płacimy pastorom w Ameryce. Ale w tamtym świecie Kalwin uważał, że to jest ważne i to przeniosło się nawet do współczesnego świata. W Europie nadal istnieją kraje, które pobierają podatki na budowę kościołów i płacenie pastorom.

Teraz, nie pomyślelibyśmy o tym w naszej kulturze, ale to nadal prawda w Europie Zachodniej w niektórych miejscach. Okej, więc jeśli chodzi o niego, to były dwie funkcje. Okej, potrzebujesz pięciosekundowej przerwy w poniedziałek.

Błogosławcie wasze serca, poniedziałkowy poranek. Damy radę. Czy ktoś z was ma zajęcia o 8 rano w poniedziałek? Masz, Ruth, błogosław wasze... Widzisz, czy to nie jest dobre? Macie zajęcia o 8 rano, o 9, 10.

Do czasu, gdy pójdziesz do kaplicy, będziesz miał dwie klasy. Cieszysz się z tego. Ale tak, kochamy... Czy ktoś jeszcze ma klasę o 8:00? Ktoś? Nie? Wy, nie macie klas o 8:00? Okej.

Jesteś tutaj pierwszą klasą? Okej, w porządku. Daj pięć sekund na rozciąganie, odpoczynek i rozciąganie. Czy nagrywamy nasze okresy odpoczynku, Ted, czy jesteśmy w stanie je wypracować? Możemy je wypracować.

Dziękuję. Doceniam to. Trudno wytłumaczyć, że daję ludziom, studentom, czas na odpoczynek.

Okej, więc czy wszystko u ciebie w porządku? W porządku. Teraz jeszcze jedna rzecz o królestwie ludzkości. Było wiele tego, co on nazywał władzami obywatelskimi.

Byli sędziowie, książęta, sędziowie, urzędnicy prawa itd. Ale w czasach Kalwina było wiele władz cywilnych. Oczywiście, nie były to wybierane władze.

To nie jest demokracja, w której on żyje, nie taka, jaką znamy z demokracji. Więc nie wybieracie książąt. Są książętami z racji tego, że urodzili się w rodzinach.

A te inne stanowiska są, wiesz, przyznawane ludziom takim jak sędziowie i wszystko. Ale oto coś, czego myślę, że możemy się nauczyć. Uważał, że Kalwin uważał, że powinienes; uważał, że ci ludzie mają bardzo wysoki status.

A Kalwin uważał, że naprawdę powinienes czcić tych ludzi. Powinienes czcić władze miejskie. I kiedy, na ile to możliwe, powinienes uznać, że ci ludzie działają dzięki opatrności Boga.

Ci ludzie są tam z powodu Bożej opatrności. Bóg ich tam umieścił. I umieścił ich tam, aby robili rzeczy, o których mówiliśmy, utrzymywali porządek publiczny i wykonywali religijne funkcje i obowiązki.

A jeśli przypadkiem, jeśli przypadkiem znajdziesz się pod władzą obywatelską, która jest, niech Bóg cię błogosławi, która nie robi tego, co powinna robić, to Kalwin mówi, że musisz być posłuszny i musisz cierpieć. Więc jeśli jesteś pod władzą obywatelską, która jest dość podła, może lub coś w tym stylu, to nadal musisz być posłuszny tej władzy i nadal musisz cierpieć pod tą władzą. Są lekcje do wyciągnięcia.

Teraz Calvin ma dziwny sposób na zakończenie Instytutów, ponieważ pod koniec Instytutów mówi, że Avengers przyjdą i zajmą się tą osobą. Ale nie wiem, co ma na myśli. Więc, okej.

Więc, ale miejsce, które daje politykom, jeśli chcesz użyć tego terminu, daje im bardzo wysoki status, ponieważ są tam z woli Bożej. Teraz, trochę martwię się miejscem, które dajemy politykom, ponieważ czy nie mamy często tendencji do umniejszania politykom i osobom w służbie publicznej? Czy nie mamy tendencji? Czy są tu przypadkiem jacyś abstrahujący od nauk politycznych? Cóż, czy nie mamy

tendencji do umniejszania im, wyśmiewania ich i poniżania, tych osób w służbie publicznej? Cóż, Kalwin nie miałby z tym nic wspólnego. Kalwin uważał, że byli tam z woli Bożej, więc musisz mieć ich w bardzo wysokim poważaniu.

Ale w naszych czasach, w naszych czasach, myślę, że jest trochę inaczej. Tak czy inaczej, myślę, że możemy się trochę nauczyć od Calvina. Okej, oto jeszcze kilka rzeczy na ten temat.

Kalwin dopuszczał wojny sprawiedliwe. Dopuszczał wojny sprawiedliwe. Jest tutaj dobrym augustianinem.

Wierzy jak Augustyn i wierzy jak Luter. Pozwala rządowi być brutalnym. Pozwala na sprawiedliwe wojny, jeśli oznacza to, że jest to konieczne do utrzymania porządku publicznego.

Więc Calvin nie był pacyfistą. W tamtych czasach byli inni ludzie, którzy byli pacyfistami, ale Calvin nie był pacyfistą. Okej, i jeszcze jedna ostatnia rzecz, o której wspomnimy, dotycząca naszego związku z rządem obywatelskim, rządem obywatelskim.

Gdyby istniał wybór między rządem cywilnym a prawem Bożym, a pierwsi chrześcijanie musieli dokonać takiego wyboru, gdyby istniał taki wybór, zawsze przestrzegasz prawa Bożego. Więc jeśli przypadkiem istnieje wybór, zawsze przestrzegasz prawa Bożego, a następnie musisz być gotowy cierpieć za przestrzeganie prawa Bożego. Ale to nie jest wybór, który należy dokonać.

Jeśli zmuszają cię do wyboru, nie masz wyboru. Zawsze przestrzegasz prawa Bożego. To zawsze ma pierwszeństwo przed prawem cywilnym, jeśli czujesz w sumieniu, że nie możesz przestrzegać prawa cywilnego.

Tak więc, dwa królestwa żyją w obu królestwach z Bożej łaski. Żyjemy w królestwie niebieskim. Kościół daje świadectwo o tym Kalwinowi, ale żyjemy również w tym codziennym świecie i musimy działać jako dobrzy obywatele w tym codziennym świecie i uznać, że wszystkie te rzeczy są czynione przez Bożą opatrzność.

Okej, więc to jest doktryna dwóch królestw. Zobaczmy, czy możemy porozmawiać o Janie Kalwinie przez kilka minut, a potem przejdziemy do następnego wykładu. Czy coś z tego życia Kalwina, jego pracy, jego teologii, cokolwiek o tym wszystkim, o czym rozmawialiśmy z Janem Kalwinem? Próbuje odpowiedzieć średniowiecznemu kościołowi rzymskokatolickiemu.

Próbuje być wierny Reformacji, jaką zapoczątkowali ludzie tacy jak Luter. Często próbuje zająć stanowisko pośrednie w argumentach, które pojawiają się w trakcie Reformacji. Ale czy jest coś, co nadal jest dla ciebie tajemnicą w Kalwinie? Wierzysz w

to wszystko? Wierzysz w to, czego nauczał Kalwin? Czy te doktryny są najważniejsze? Jeśli chodzi o ten kurs, gdybyśmy mieli cały kurs o Kalwinie, moglibyśmy oczywiście zagłębić się w nie.

Ale na tym kursie staram się wybrać te, które naprawdę przemawiają do jego czasów. I dlatego myślę, że to są jego główne doktryny, ale one również przemawiają do jego czasów, odpowiadają Kościołowi Rzymskokatolickiemu i tak dalej. Dlatego wybrałem je w szczególności.

Nie wyczerpuje wszystkich jego doktryn, ale przedstawia najważniejsze elementy jego głównych doktryn. A podręcznik, którego używasz, również to robi. Wszystko tutaj o... On poświęca dużo czasu na omówienie każdej z nich w instytucjach.

Ale coś jeszcze, Calvin? Nie? Porozmawiamy o nim na pewno w piątek przy śniadaniu. John Calvin. Okej.

Cóż, jeśli coś przyjdzie ci do głowy, daj nam znać. Przyjdziemy na wykład numer trzy. Przynajmniej będziemy mogli go zacząć.

Wykład trzeci. A ten wykład jest odpowiedzią Kościoła Rzymskokatolickiego na Reformację. Odpowiedź Kościoła Rzymskokatolickiego na Reformację.

Muszę zmienić PowerPointa. Ta odpowiedź Kościoła rzymskokatolickiego na Reformację jest często nazywana Kontrreformacją lub Reformacją Katolicką. Więc te dwie rzeczy są synonimami.

Nazywa się to kontrreformacją lub katolicką reformacją. Okej? Teraz, jeśli szybko spojrzysz na swój zarys, to co zamierzam z tym zrobić, to trzy rzeczy. Wspomnę tylko o inkwizycji.

Wspomnę o jezuitach z Towarzystwa Jezusowego. A po trzecie, wspomnę o Soborze Trydenckim, aby zobaczyć, jak Kościół Rzymskokatolicki odpowiedział na Reformację. Okej.

Dlaczego więc wybrałem te trzy rzeczy? I jak zamierzam zarządzać tymi trzema rzeczami? To, co robię z tymi trzema rzeczami, to przejście od bardziej instynktownej reakcji na Reformację przez rzymski katolicyzm, Inkwizycję, do nieco bardziej wyważonej reakcji z założeniem Towarzystwa Jezusowego, do znacznie bardziej wyważonej reakcji, Soboru Trydenckiego, który trwał 18 lat. Czy to ma sens? Przechodzimy od instynktownej, zabijającej protestantów rzeczy do bardziej zarządzalnej, Towarzystwa Jezusowego, do znacznie bardziej uspokajającego się przez 18 lat, aby ustalić, jak zamierzamy odpowiedzieć na Reformację. Więc w tę stronę zmierzamy.

Więc co zrobimy, najpierw zajmiemy się Inkwizycją. Okej, Inkwizycją. Najpierw podajmy definicję Inkwizycji.

Inkwizycja to trybunał ustanowiony przez papieża w celu rozpatrywania herezji. Taka jest definicja Inkwizycji. Trybunał został ustanowiony przez papieża w celu rozpatrywania herezji.

Tak opiszemy Inkwizycję. Okej, teraz to był Grzegorz IX, a to są czasy, kiedy rządził, albo to był papież 1227-1241. To Grzegorz IX ustanowił to, co nazywał Komisją Inkwizycji.

Okej, teraz, jeśli spojrzysz na te daty, to wtedy był papieżem. Jeśli spojrzysz na te daty przez minutę, powiesz, czekaj, to jest kilkaset lat przed Reformacją. Co się dzieje tutaj z Komisją Inkwizycji przed Reformacją? Cóż, tak naprawdę, miało miejsce coś przedreformacyjnego.

Reformacja nie zaczęła się od Marcina Lutra. Nie zaczęła się od Kalwina. Trwała prereformacja i w Kościele rzymskokatolickim działo się wiele rzeczy, z których papież był bardzo, bardzo niezadowolony, ponieważ uważał, że stanowiły one wyzwanie dla Kościoła rzymskokatolickiego.

Więc Grzegorz IX postanowił, że powołam Komisję Inkwizycji i powołam ją do walki z herezją. Więc już macie herezję dookoła, albo powinienem powiedzieć, już macie to, co on uważał za heretyckie. Więc Komisja jest starsza od czasów, o których mówimy, od Reformacji.

Okej. W porządku. Teraz pozwólcie, że przedstawię wam ich metodę, metodę, której ci ludzie użyli, gdy próbowali dowiedzieć się, czy w mieście są heretycy.

Metoda Inkwizycji Komisji była taka. Składała się z trzech części lub trzech aspektów. Tak więc Komisja Inkwizycji przychodziła do twojego miasta.

Okej. Pierwszą rzeczą, którą by zrobili, byłoby zwołanie wszystkich mieszkańców miasta. Byłoby coś w rodzaju uroczystego zgromadzenia zwołującego wszystkich razem.

Dobrze. I na tym uroczystym zgromadzeniu, w pewnym sensie, powiedzieliby, wiemy, że są heretycy w tym mieście. Więc damy ci czas na wyznanie, że jesteś heretykiem.

A jeśli przyznasz się do tego teraz, tutaj, teraz, twoja kara będzie lekka. Więc to zajęło kilka tygodni, dwa, trzy, cztery tygodnie. Ale to jest pierwszy krok Komisji Inkwizycji, aby zacząć.

I co to zrobiło, oczywiście, zaczęło wzbudzać strach w sercach wszystkich w mieście, wiesz. Więc, okej. Okej.

Następnie, krok numer dwa. Krok numer dwa, pod koniec tego okresu, polegał na przeprowadzeniu systematycznego przeszukiwania całego miasta i próbie zajęcia się ludźmi, których uważasz za heretyków. W porządku.

A to wydarzyło się chwilę później. Nie możemy winić za to Grzegorza IX, ponieważ nie wydarzyło się to aż do 1252 roku. Ale w 1252 roku tortury były już dozwolone.

Więc kiedy przechodzisz przez miasto i próbujesz dowiedzieć się, kim są ci heretycy, tortury były dozwolone przez Kościół Rzymskokatolicki. Można było torturować ludzi, żeby wyznali, że są heretykami. To jest więc jakby drugi krok.

A potem wszystko, czego potrzebujesz, to dwóch świadków, że ta osoba jest heretykiem, i to wystarczy, aby skazać tę osobę. Więc to jest krok numer dwa, naprawdę dowiedz się, kim są heretycy w mieście. Więc, okej.

To jest więc krok numer dwa. Okej. Teraz, krok numer trzy to przekazanie heretyków państwu.

Czy kościół zamierza spalić heretyków na stosie? Nie, to nie jest zadanie kościoła. To zadanie państwa, by spalić heretyków na stosie, ponieważ zadaniem państwa jest ochrona, wiesz, życia publicznego, a heretycy stanowią zagrożenie dla życia publicznego. Więc przekazujesz heretyków urzędnikom państwowym, a urzędnicy państwowi robią jedną z dwóch rzeczy.

Albo spaliliby ich na stosie, widzieliśmy Serveta spalonego na stosie w Genewie paręset lat później, albo zostaliby uznani za heretyków, ale otrzymaliby inne rodzaje kar, jak bicie i tak dalej, publiczne bicie. Więc są dwie rzeczy, są dwa sposoby, aby to zrobić. Ale to stało się metodą Inkwizycji.

Okej, więc stało się to bardzo, bardzo ważne. Dobrze, teraz pozwólcie mi wspomnieć, że prawdopodobnie nie będę miał czasu na przybycie Klemensa VII, a to są daty, kiedy Klemens VII był papieżem. Pozwólcie mi wspomnieć Klemensa VII, a potem zamierzam ogłosić kilka rzeczy, ale Klemens VII nadchodzi.

Zwróć uwagę na daty w porównaniu z Grzegorzem IX. Mówimy o kilkuset latach później, prawie 300 latach później. Stało się tak, że przyszedł Klemens VII, a Inkwizycja zamarła.

Inkwizycja zanikła w ciągu tych 300 lat. Ale zauważ, że kiedy przychodzi Klemens VII, przychodzi w czasie Reformacji. Więc Klemens VII odnawia Inkwizycję.

On przywraca Inkwizycję do życia. I będziemy musieli porozmawiać o tym w środę.
Dziękuję.

To jest dr Roger Green na kursie historii kościoła, Reformation to the Present. To jest sesja 6 na temat teologii Kalwina.